

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci proti obžalovanému **Mgr. P** pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. b/, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 na neverejnom zasadnutí 14. februára 2008 v Bratislave o sťažnosti obžalovaného JUDr. B proti uzneseniu Špeciálneho súdu v Pezinku z 5. februára 2008, sp. zn. PK 1 Tš 23/2005, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 148 ods. 1 písm. c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 sťažnosť obžalovaného JUDr. B **sa z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e:

Špeciálny súd v Pezinku (ďalej len špeciálny súd) uznesením z 5. februára 2008, sp. zn. PK 1 Tš 23/2005, podľa § 31 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. por.) vyslovil, že členovia senátu 1 Tš, a to predseda senátu JUDr. Emil Klemanič, sudcovia JUDr. Vladimír Peteja a JUDr. Igor Králik ako aj náhradný sudca JUDr. Oldřich Kozlík nie sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obžalovaného Mgr. P vedenej na tomto súde pod sp. zn. PK 1 Tš 23/2005.

Proti tomuto uzneseniu v zákonom stanovenej lehote podal sťažnosť obžalovaný JUDr. B, ktorú odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu v osobitnom písomnom podaní. V odôvodnení podanej sťažnosti v podstate zopakoval argument,

pre ktorý vzniesol námietku a pre ktorý má pochybnosti o nezaujatosti vyššie uvedených sudcov špeciálneho súdu konajúcich v jeho trestnej veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podanej sťažnosti postupom podľa § 147 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia i konanie mu predchádzajúce a zistil, že sťažnosť obžalovaného JUDr. B nie je dôvodná.

Z hľadiska posúdenia dôvodnosti predmetnej námietky zaujatosti je potrebné uviesť, že na základe vytýkaných postupov predsedu senátu špeciálneho súdu a jeho členov, nie je možné vyvodiť záver o pochybnostiach o ich nezaujatosti pre ich pomer k prejednáwanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkony priamo dotýkajú.

Podľa § 30 ods. 1 Tr. por. z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca, prokurátor, policajný orgán, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednáwanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v trestnom konaní.

Uplatnenie inštitútu vylúčenia niektorého orgánu činného v trestnom konaní podľa § 30 ods. 1 Tr. por., o ktorý oprel prostredníctvom svojho obhajcu Mgr. B svoju námietku zaujatosti obžalovaný JUDr. B, prichádza do úvahy len vtedy, ak je existencia pomeru, vzbudzujúceho pochybnosť o nezaujatosti úradnej osoby pre jej pomer k veci, k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka, prípadne k ich zástupcom, splnomocnencom a obhajcom, preukázaná.

Rozdielnosť právnych názorov orgánov činných v trestnom konaní a súdu na jednej strane a účastníkov konania, ich právnych zástupcov a splnomocnencom na strane druhej na prejednávanú trestnú vec, pokiaľ ide o všetky otázky, ktoré sa majú v trestnom konaní vyriešiť, nemôže byť

v zásade bez ďalšieho podkladom pre výrok o zaujatosti konkrétneho sudcu alebo sudcov, či už pre jeho pomer k veci alebo k osobám účastným na trestnom konaní, ktorý sa priamo týka úkon trestného konania.

Ani odlišnosť právnych názorov dvoch súdov v tej istej trestnej veci, či už Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho a špeciálneho súdu ako súdu prvého stupňa nemôže viesť bez ďalších zistení, len sama o sebe k záveru, že ten, či onen orgán konajúci vo veci je zaujatý, a preto vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Pokiaľ špeciálny súd ako súd prvého stupňa a po ňom ani Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o sťažnosti nezistili existenciu konkrétnych osobných vzťahov, pomerov jednotlivých sudcov senátu konajúceho v predmetnej veci, či už k nej samej napríklad tým, že by niektorý zo sudcov bol trestnou vecou dotknutý, že by vystupoval a viedol pojednávanie s osobnou zaujatosťou svedčiacou o narušení jeho spôsobilosti viesť konanie objektívne a nestranne, nemožno rozhodnúť o vylúčení konkrétneho sudcu alebo sudcov.

Iný právny názor, postup v pojednávaní, či dokonca nevyhovenie konkrétnej požiadavke, ktorej môže byť následne vyhovené v konaní o opravnom prostriedku, či dokonca v inom konaní, nemôže bez zistenia pomeru sudcu k veci alebo k osobe viesť k záveru o jeho zaujatosti.

Podľa konštantnej súdnej praxe pomerom k prejednávanej veci v zmysle ustanovenia § 30 ods. 1 Tr. por. treba rozumieť určitú zainteresovanosť orgánu trestného konania na skutku, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie. Táto môže napr. spočívať v tom, že orgán trestného konania alebo jeho príbuzný, rodinný príslušník, osoba mu blízka a pod. boli činom poškodení, prípadne orgán trestného konania bol svedkom skutku, pre ktorý sa trestné stíhanie vedie a pod. Na pomer k veci však nemožno usudzovať výhradne zo spôsobu, akým na to povolaný orgán činný

v trestnom konaní hodnotil vykonané dôkazy a ani vyslovenie právneho názoru pri posudzovaní tejto veci.

Pomerom orgánu trestného konania k osobám uvedeným v § 30 ods.1 Tr. por. sa rozumie vzťah tohto orgánu k niektorej z uvedených osôb, ktorý môže vyvolať pochybnosti o jeho nezaujatosti a nestrannosti. Takýto vzťah môže spočívať napr. v príbuzenskom a rodinnom pomere, v priateľstve alebo v nepriateľstve medzi úradnou osobou a niektorou z osôb uvedených v § 30 ods. 1 Tr. por. a pod.

Uplatnenie inštitútu § 30 ods. 1 Tr. por. prichádza do úvahy iba vtedy, ak je existencia takéhoto vzťahu, resp. pomeru preukázaná. Dôvodom pre pochybnosti o jej nestrannosti a nezaujatosti je totiž sama existencia jej pomeru "k veci" alebo "k osobám", ktorých sa úkon priamo dotýka, prípadne ich zástupcom, splnomocnencom alebo obhajcom.

V trestnej veci obžalovaného JUDr. B takýto ani podobný postup senátu špeciálneho súdu zistený nebol, keďže procesné pochybenie alebo pochybenia (rovnako hmotnoprávne), ktoré zjavne nie sú spôsobené napríklad už uvedeným vzťahom k osobám alebo k prejednávanej veci, možno napraviť celým systémom opravných prostriedkov.

So zreteľom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval tvrdenia, uvedené v námietke zaujatosti obžalovaného JUDr. B za opodstatnené a spôsobilé na vyvodenie záveru o zaujatosti senátu špeciálneho súdu. Jeho tvrdenia o nesprávnom postupe senátu špeciálneho súdu v rámci vykonávania úkonov na hlavnom pojednávaní vyplývajúcom zo vzťahu k prejednávanej veci alebo osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka, nemajú žiadnu oporu v relevantnom spisovom materiáli. Preskúmaním veci neboli zistené ani žiadne iné zákonom predpokladané dôvody pre ich vylúčenie z vykonávania procesných úkonov v predmetnej trestnej veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia a sťažnosť obžalovaného JUDr. B ako nedôvodnú zamietol.

Pre úplnosť je potrebné poznamenať, že s námietkou obžalovaného JUDr. B o nepríslušnosti špeciálneho súdu s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. januára 2005, sp. zn. 4 To 101/2004, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky v minulosti už zaoberal, a to v uznesení zo 7. decembra 2006, sp. zn. 3 Toš 23/2006, v ktorom detailne rozviedol argumenty, pre ktoré túto námietku obžalovaného JUDr. B považoval za nedôvodnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 14. februára 2008

JUDr. Juraj K l i m e n t , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: